

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Krønikens Gienmæle

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 38. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1813_208-txt-shoot-idm986/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Jeg vil holde mig til denne Bog for at kunne citere loofast, og kun bemærke, at hvad jeg i Kroniken har sagt om Schellings Niemed at danne en Rasse ic. grunder sig paa hans klare Ord i sin lille Bog om Religion og Philosophie, hvor han siger at den egenlige utilhøflede Sandhed skalde kun, som i de gamle Mytrier, være tilgængelig for de Judoiede, Mængden skulle holdes i Tømmen ved Skæffebilleder, som en Diavol ic. Hvo som gjør Ondheder Lyset og kommer ikke til Lyset, at hans Gierninger ikke skal straffes, men hvo som gjør Sandhed kommer til Lyset, at hans Gierninger maa blive aabendbare, thi de ere gjorte i Gud.

S. 79 83. drøftes Jakobis Inddeling af Philosopherne i dem, der lade det Kuldkomme udvikle sig af det Ufuldkomnere, og dem der lære at det Kuldkomneste var først. Den første Menings Rigtighed paastaaer Sch. men sætter til, at begge kan have Ret og blive enige, naar de sidste ei paastaa at det Kuldkomneste var fra Begyndelsen til som Kuldkomment, men kun som en Spire der kan og maa udvikle sig til Kuldkommenhed. At nu det Kuldkomneste ei som saadant var til af Begyndelsen skal allerede være klart deraf, at det, i virkelig Besiddelse af den allerhøieste Kuldkommenhed, ingen Grund havde til at skabe og frembringe saamange Ting, hvorved det maatte blive mindre fuldkomment. Foran det selvbedviste Væsen maa da, som dets Grund, tænkes en blot Styrke, en Natur som indslutter i sig Spiren til Fuldkommenhed og udvikler den ved sin egen Kraft i en Kamp med sig selv. Denne Natur udbreder sig ved Skabelsen, og Tilværelsen er da Guddommens Selvudvikling. Dette er Meningen,

tildeels med hans egne Ord og til Stadfæstelse kan man læse Side 94. „Gud, eller bestemtere tale, det Væsen Gud er, er Grund i dobbelt Forstand, først er han Grund (Grundlag) for sig selv; for saavidt han er et moralsk Væsen, thi at enhver Intelligents (Forstand) maa i sig selv have en Begyndelse til sig selv, som er ikke intelligent er alt bevilst (sagt) i det Foregaaende. Men Gud gjør sig end til Grund (Grundlag) i det han gjør den samme Deel af sit Væsen lidende, med hvilken han før virkede,“ (i det han stader Verden af den Natur der var hans eget Grundlag, og som i sin Kamp udviklede ham som Intelligents, men nu underordnes som hans Væsens fornuftløse Deel).

Side 95. „Denne Gudsmaade er ikke for Saadanne, som antage en strax færdig, og derfor i Grunden lidløs, død Gud, og der var i denne Henseende ei mere at sige, end at de ogsaa skalde noies med de gemene Begreber og ikke blaa de sig i Philosophiens Bedrift (sich mit den gemeinen Begriffen begnügen).“

Side 112. „Fornuftens rene, umiddelbare Viden kan kun være en Viden som berøder paa dens absolute Lob, en Erkiendelse af Nødsigtelsen eller det Endeliges og Uendeliges absolute Enhed, som det Høieste. Denne Viden er vel forsaavidt ogsaa en Erkiendelse af Gud, som hin absolute Enheds (det sig selv Nødsigtens) des Væsen allerede implicite (i Muligheden) er Gud, eller bestemtere at tale, det samme Væsen som forklarer sig til den personlige Gud, men en

